

Imaórák

6.

Legyetek derűsek, én is az vagyok!

2021. február

*Az Isten küld, testvéreim, tinéktek,
Hogy sugarai eleven tüzet,
Amik arcáról a szívembe égtek,
Sugározzam csendesen szerteszét
A testvéreknek, kik az éjben járnak,
Az Isten küldött szentjánosbogárnak,*

Sík Sándor

Ajánlás:

Emberi életünkben az öröm nagyon fontos fogalom, e nélkül nem élhetünk. A földi örömök színesítik, elviselhetővé teszik küzdelmes utunkat. Jézus, és nyomában a tanítványai, Egyházunk egy magasabb rendű örmre, derűre irányítja a figyelmünket, amit ez a világ nem adhat meg nekünk. Hogyan is lehetünk derűsek – mondhatni boldogok – zavaros, bűnnel terhelt, önző világunkban? Erről gondolkodunk farsang idején.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Dr. Gyökössy Endre református teológus, lelki gondozó „Mégis öröm” címmel írt egy könyvet, amiben a keresztyén derű gondolatát fejtegeti. Szent Pálra – a fogságban írt leveleire alapozza elmélkedéseit. Pál, a pogányok apostola ekkor már a tudta, hogy a vértanúság várományosa... A filippieket mégis így tanítja, biztatja: *...Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete. A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban...*

Manapság az öröm, a boldogság fogalmának értelmezése, megélése valahogy félrecsúszott, szekularizált világunk rossz helyen keresgél. És amit talál, általában csupa álság, utópisztikus álom, önző vágyak hajszolása, ami csak pillanatnyi jó érzést eredményezhet. Mi valami mást keresünk...

Az elmúlt 16 évben imaóráinkon többször „nekifutottunk” az öröm, a keresztyén derű, Krisztusra alapozott belső békénk helyes értelmezésének. Jelen füzetben – immár a hatodikban – erről a nagyon fontos alapértékünkről idézem fel a 2012. februári imaóráinkat.

„Túl szomorú a ti arcotok. Már rég keresztyéne volnánk, ha ti nem volnátok. Krisztus tetszik, de az, ahogy ti követitek, az nem.” Gandhi véleményét érdemes megfontolnunk – nemcsak a farsang, vagy éppen a közelgő nagyböjt idején...

Az Evangélium – örömhír! Én hordozója vagyok?

2021 farsangján

Legyetek derűsek, én is az vagyok! – 2012. február

A szentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Februári imaóránk témája az öröm. Mottónk pedig II. János Pál pápától származik: „Legyetek derűsek, én is az vagyok!”. Persze, könnyű olyankor derűsnek lenni, amikor minden rendben van, amikor életünkben nincsen semmi nagyobb baj. Amikor jókedvűek vagyunk, amikor egészségesek vagyunk, amikor a családunk is egészséges – könnyű vidámnak lenni, könnyű örülni. De amikor János Pál pápa ezt a mondatot kimondta, akkor ezt a legnagyobb szenvedései között tette. És mennyivel más értelme van így az örömnak, a derűnek! Megtalálni az örömet, a derút a szenvedésben, a kereszthordozásban, a nehézségekben...

Az öröm a keresztény ember jellemző tulajdonsága kell, hogy legyen. S ez az öröm nem állandó mosolygást jelent. Ez az öröm egy belső öröm: a lelkünknek kell mindig örülni, elsősorban annak, hogy Jézus Krisztus feltámadott, és az Isten szeretete mutatkozik meg bennünk és rajtunk. Ezért elmélkedjünk a mai alkalommal az örömről!

A mai estére nehéz témát választottam...

Bár az öröm mindannyiunk osztályrésze, de tudjuk, milyen törekeny – mármint az evilági örömeink.

Hál' Istennek, sokszor nagyon jól érezzük magunkat családunkban, barátainkkal, de ez a jó érzés hamar visszájára fordulhat. Találkozunk a bűnnel, gyarlósággal – másokéval vagy éppen a magunkéval – és máris oda a jókedvünk, örömünk...

Ma este nem is erről, hanem valami többről, a keresztény ember belső békéjéről, derűjéről akarunk gondolkodni. Ezt a békét, ezt a belső békét Krisztustól tanuljuk. Csak ez a belső békesség adhat nekünk igazi örömet, derút – földi gondjaink, nehézségeink közepette.

Figyeljünk tehát Krisztusra! Az Ő néhány idevágó mondása az evangéliumból:

- *Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek* – halljuk minden szentmisében. *Nem úgy adom, ahogy a világ adja.*
- *Boldogok a békességesek* – olvassuk a boldogmondások között.
- *Békesség veletek, ne féljete!* – mondta apostolainak a feltámadás után.

De már Krisztus előtt sok évszázaddal is fontos volt e gondolat. A 131. zsoltár írja:

*Uram, szívemben nincs nagyravágás,
szememben sincsen kérkedés.
Nem töröm magam nagy dolgok után,
sem erőmet meghaladó feltűnő csodák után.
Csak a békességre és a csendre
intettem a lelkemet.
Mint az anyja ölén nyugvó kiseded,
a lelkem bennem úgy pihen.
Bízzál Izrael az Úrban,
mostantól fogva mindörökké!*

Ezt az Istenre hagyatkozó belső békénket a külső körülmények sokszor megzavarják. Ha hitünkben előre haladunk, egyre kevésbé és egyre ritkábban tudnak kizökkenteni. Ma este tehát ebben szeretnénk erősödni, hogy zűrzavaros világunkban is megőrizzük ezt az Istenre alapozott derűnket.

Az Ő közelében mindig jól érezzük magunkat. Ezt leginkább itt a templomban éljük meg. Énekeljünk!

*Uram, jó nekünk itt lenni a Te szent hajlékodban,
Veled egyesülhet lelkünk, itt az oltártitokban.
Értünk dobog itt szent szíved, mely bűnünkben is szeret,
Uram, jó nekünk itt lenni, hón szeretni itt lehet.*

*Uram, jó nekünk itt lenni, hol kegyelmed várva vár,
Hová mindig visszatérünk, szíved mindig nyitva áll.
Bármily messze tévelyedtünk, nagy irgalmad ránk talál,
Uram, jó nekünk itt lenni, hol szívünk nyugtot talál.*

*Uram, jó nekünk itt lenni, érdemünk bár oly kevés,
Könnyű lesz itt életterhünk, és édes a szenvedés.
Szívünket, ha megérinti szent kegyelmed balzsama,
Uram, jó nekünk itt lenni, nem hagyunk el már soha!*

Boldog II. János Pál pápánk a halálos ágyáról üzent: „Legyetek derűsek, én is az vagyok!” Szívleljük meg a következő buzdítását, amit természetesen jóval korábban adott nekünk:

Mosolyod...

Mosolyod, mely szívből fakad,
Aranyozza be arcodat!
Mosolyod nem kerül pénzbe,
Mégis sokat ér testvéred szemében.
Gazdagítja azt, aki kapja,
S nem lesz szegényebb az sem, aki adja.
Pillanatig tart csupán,
De örök nyomot hagy maga után.
Senki sem oly gazdag,
Hogy nélkülözni tudná,
És senki sem oly szegény,
Hogy meg ne érdemelné.
Az igaz barátság látható jele,
Hintsd be a világot egészen vele.
Mosolyod: nyugalom a megfáradottnak,
Bátorság a csüggedőnek,
Vigasztalás a szomorkodónak.
Mosolyod értékes, nagyon nagy jó,
De semmiért meg nem vásárolható.
Kölcsönözni nem lehet, ellopni sem,
Mert csak abban a percben van értéke,
Amelyben arcodon megjelen.
És ha ezután olyannal találkozol,
Aki nem sugározza a várt mosolyt,
Légy nagylelkű, s a magadét add,
Mert senkinek sincs nagyobb szüksége mosolyra,
Mint annak, aki azt másnak adni nem tudja.

Az arc, a szem a lélek tükre. Nem tudjuk megjátszani magunkat. Örömünk, mosolyunk, gesztusaink önmagukban is biztatást jelenthetnek testvéreink számára. *Háry Emma* is erről beszél:

Kérés mindenkihez

Ha gyermek jön szemközt az utcán,
és mosolyog a szeme, szája,
ó, nevessetek vissza rája!

Ha kérges szívvel találoztok,
kit nagyon megbibált az élet,
ölelje át testvéri lélek.

Mert nincs rossz ember, csak a bűn nagy,
annyi szívet meghajszol, kerget...
Ó, adjatok megértő lelket.

Ha úgy néztek egymás szemébe,
mint testvérek, megláthatjátok:
önarcotok néz vissza rátok.

Az örömot se temessétek
szívetekbe fukaron, mélyen,
adjatok, hadd viruljon, éljen.

És, - mert életünk olyan rövid
s a temető olyan hideg:
őrizzétek meg a Hitet!

Imádkozzunk most együtt ezért a Krisztus békéjében megtartó hitünkért:

**Add Uram, hogy lelkem szüntelenül Krisztus békéjének örvendjen;
hogv mindig nyugodtan és tiszta tekintettel nézhessek az emberek szemébe;
hogv számból csak tiszta beszéd, bátorító szó hangozzék;
hogv lépéseim biztosak, útjaim mindig egyenesek, határozottak legyenek;
hogv kezeimet mindig szívesen nyújtsam, ha adni, segíteni kell;
hogv szívem kitaruljon, s az emberek szükségét megérezzem;
hogv értelmem éber és friss legyen az igazság - csak az igazság - befogadására;
hogv akaratom mindig afelé vezesse gondolataimat, szavaimat, tetteimet, ami fölemel! Ámen.**

Belső világunk, mondhatni az életünk, jellemünk megjelenik az arcunkon. Bizony sok testvérünk arcán olvasunk gyötrelmes életre, akár gonoszságra utaló jeleket. Ilyenkor Sík Sándor mentalitását kellene eltanulnunk.

Sík Sándor: Ének egy rút arcról

Forgatag utcák nyüzsgése között,
Az emberarcok rengeteg erdejében
Valami a szemembe villant:
Egy szem, gyűlölködő,
Alattomos, didergető,
Akár a meztelen gyilok.
Rám néz egy arc,
Rút arc, kaján, sötét, gonosz.
Mint nyirkos ujjak érintése:
Borzongat és taszít.

Szegény arc!
Kegyetlen fátyol! Mi lehet mögötted?
Ez a szegény szem mennyi rútat láthatott,
Míg ennyi rútság ivakodta át!
E fül, e száj, ez orr
Ó mennyi rontó mérget szíhatott,
Hogy ennyi ártót tud fecselni szét!
Hány durva kéznek hány ökölcsapása
Szaggatta szét e boldogtalan arcon
Az Isten arca mását,
Míg ennyi vadság, ennyi gyűlölet
És ennyi sárga undor ülte meg!

Rettentő lajstrom ez az arc:
Annyi embernek annyi bűneit
Kiáltja ég felé!
Testvér, megállj! Hadd fogjam át
Melengető testvérkezemmel
Verejtékes, magányos ujjaid.
Én szólni akarok veled:
Akarom hallani keserű titkodat!
A szó kegyetlen zúzmarája
Kimondva: boldogan megolvad ajkadon.

Zord rejtvény, tán a kulcsod én vagyok.
Vert életed kietlen sok *nem*-ére
Tán ajkamon rügyellik az *igen*.
Jöjj, fáradt bújdosó:
Tán írva van, hogy bennem lelj hazát!
Testvér, a kezedet!

Nincsen, sehol! Az arcok óceánja
Összesodort és újra szétkavart.
Egy pillanatra villant csak felém,
Mint hulló csillag lobbanása,
Mint denevér az éjszakában:
Csak meglegyint és elsuhan.
Csak siket arcok, értetlen szemek,
És én csak nézek, nézek, valamit, ami nincs,
Ezer testvér közt egyedül.

Igen, el-elgondolkodunk, hogy egy-egy testvérünk milyen utat járhatott be, hogy odáig jutott, amit pusztán az arca tükröz. A következő taize-i dallal adjunk hálát Istennek, ha sikerül meghallanunk a mindenkihez szóló hívását, – még ha időnként nem is eszerint élünk.

*Áldalak, jó Uram, teljes szívemből.
Hirdetem majd csodás tetteid, és énekelek Rólad.
Áldalak, jó Uram teljes szívemből.
Boldoggá tesz, hogy Hozzád tartozom, alleluja!*

A világ a belső békénk ellen dolgozik. A sátán, a diabolosz – a megosztó, a szétdobáló – hatásosan működik. Nézzünk csak körül a világban, országunkban, városunkban, vagy akár szűkebb-tágabb családukbán! Paul Roth morfondírozását – úgy gondolom – mindnyájan gyakorta átéljük.

Paul Roth: Érzem tehetetlenségemet

Vannak napok, amikor megbénít a tehetetlenség és kétségbe ejt.
Küzdöttem valamiért, de erősebb volt nálam.
Egy véleményért síkraszálltam, de be kellett látnom: hiába volt.
Jobbá akartam tenni a világot, de én sem lettem tőle jobb.
Istenem! Bátor akarnék lenni, buzgó, de elfog a gyöngeség,
már akkor reszketek a bukástól, mielőtt bármit elkezdenék.
Miért tűröd ezt?

Persze: sok volt bennem az önzés, mely igazolást keresett.
Csak a magam igazságát akartam, ügyeskedtem magam és a világ előtt,
ezért megaláztál engem.

Uram, sikerre szomjazik az ember.
Még a keresztényeknek is kell valami jel,
hogy nem meddő kísérlet megjavítani a világot.
Vagy talán szerényebb legyek?
De mindenütt gigászi terveket készítenek.

Ments meg Uram a kishitúségtől.
Adj legalább ebben vagy abban egy morzsányi sikert.
Add, hogy mindig megpróbálkozzam megint és megint,
ahogy Te is megpróbálsz mindent velünk meg a világgal évszázadok óta.
Tartsd távol tőlem a nagyravágyást, hogy teljesítményemért
megcsodáljanak.

Küldj igaz barátot nekem, aki buzdít és visszatart, aki bírál és dicsér.
És add nekem minden dolgaiban az alázatosság szellemét.
Adj szeretetet és reményt,
mert a Te sikered titka nem más: előbb volt a kereszt és azután a feltámadás.

Be kell látnunk, el kell fogadnunk, ha Jézus nyomán akarunk járni, akkor
nem kerülhetjük el keresztjeinket. Erre maga Jézus is figyelmeztetett. De ez
az út vezet el a feltámadásba, a megígért örök életbe. Ezért jogosan,
reménnyel, bizalommal örülhetünk. Ezen az úton óriási dolgok ritkán
történnek, de lépésről-lépésre igenis előbbre tudunk jutni.

Antoine de Saint-Exupéry: Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászokodom, csak erőt kérek a
hétköznapokhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére! Tégy leleményessé
és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem
a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes
időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében,
elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez! Erőt kérek a
fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de
értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és
magaslatokat!

Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához! Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk. Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni! Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra. Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk! Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jóságot közvetíthessek! Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van! Taníts meg a kis lépések művészetére!

Imádkozzunk együtt Teréz anya szavaival:

Megfeszített és föltámadt Urunk!

Taníts meg minket arra, hogyan küzdjük meg a mindennapi élet harcait, és így teljesebbé váljon életünk.

Te türelmesen és alázatosan viselted az emberi élet terheit, miként kereszthaláloz és szenvedésed kínjait.

Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbba váljunk Hozzád.

Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz. Ámen.

Úton vagyunk tehát. Tanulgatjuk a kis lépések művészetét. Ehhez *Simon András* tanácsát is érdemes megfontolnunk.

Köszönöm...

Mondd sokszor, hogy köszönöm,
akár okod van rá, akár nincs,
ismételd gyakran, mert e szó: kincs.

Talán balga beszéd,
hogy gyümölcs termi a fát,
de egy jókedvű „köszönöm”
életre hívhatja a köszönet okát.

Amiért hálás vagy előre,
- mert hiteddel reméled -
az feléd hajlik a mennyből,
s lassan majd eléred.

Ez a kicsi szó „köszönöm”,
az Isten virága,
pazarlón hintsd magvát
a gyomlepte világba!

Én úgy gondolom, nekünk, akik kereszténynek valljuk magunkat, pontosan ez a feladatunk. Ez a tanúságtételünk azután visszahull ránk. Ha sikerült másokkal valami jót tennünk, ha örömet okoztunk valakinek, a mi szívünk is felmelegszik. Mondhatnám a közhelyeket, hogy jobb adni, mint kapni. De ha ezt egyre gyakrabban meg tudjuk valósítani életünkben, akkor már valamit megértettünk Jézus tanításából. A kegyelem segít nekünk ezen az úton, főleg, ha kérjük is, és sikereinket nem magunknak tulajdonítjuk. A következő taize-i énekkel valljuk meg Jézushoz tartozásunkat.

Jézus életem, erőm, békém.

Jézus társam, örömöm.

***Benned bízom, Te vagy az Úr,
már nincs mit félnem, mert bennem élsz,
már nincs mit félnem, mert bennem élsz.***

Ha az ember legyőzi az önzését, és testvéreivel együtt akarja Jézust követni, és ebben segíti társait – ez szintén örömforrás lehet mindkét félnek: a segítőnek és a hálás rászorulónak. Bizonyára ezt is sokan átéltük – mindkét oldalról.

Reményik Sándor: Valaki értem imádkozott

Mikor a büntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott,
Egyszer csak könnyebb lett a terhem,
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott.
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret,
Jó barátom vagy testvérem.

Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott.

„*Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű*” – intette tanítványait Jézus. Bizony ezt a szelídséget tanulnunk kell, főleg ha minden nap belénk rúgnak. Ezért a szelídségért gyakorta imádkoznunk kell!

Szemlér Ferenc: Könyörgés szelídségért

Én Istenem! Pótold erődben,
ami hiányzik belőlem.
Taníts igédhez igazodni,
bölcsségedben bizakodni.

Nehéz utam néha egyenged,
Kenyeret adj – kicsit, de rendest!
Szemem, szájam óvjad a szennytől
a szívemet véd meg az eszemtől.

Ne sújts szörnyű rettenetekkel,
korbácsodat későbbre tedd el,
ha majd a szárnyaim kinőttek
és nem reszketek már előtted.

Költőd most még kicsi! Csak ember!...
tele ezer ijedelemmel.
Ne légy bírása!... légy csak apja,
ki rossz fiát is simogatja.

Imádkozzunk megint közösen, hogy az elhangzottak szellemében tudjunk élni:

Jézusom, vezess engem a te utadon.

Ne engedjem el soha a te kezedet.

A Te kegyelmed éltessen engem.

A Te szereteted lakjék bennem.

A Te tisztaságod költözzék belém.

Ne a test legyen a szemem előtt, hanem a lélek.

Ne a jelen, hanem az örök élet.

Ne csak másoknak, de magamnak is szívből megbocsássak.

Mindig és mindenért, Neked hálát adni tudjak,

és ha választanom kell kettőnk között Jézusom,

mindig csak Te, Te és sohasem én legyek az első! Ámen.

Életutunkon több-kevesebb tapasztalatra, mondhatni bölcsességre teszünk szert. Ha őszinték vagyunk magunkkal, belátjuk mennyi butaságot, bűnt követtünk/követünk el életünk folyamán. Isten végtelen szeretetét nehezen tudjuk felfogni.

Bódás János: Valamit nem értek

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a "miért"-ek.
De homályos elmém bárhogy derül is,
valamit most sem értek.

Tudom, szereted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.
Szereted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündökölnék.

Szereted a csillagot: tiszta, fényes.
A követ is: ház lesz, véd, menhelyet, ád;
a harmatot, a forrást: makulátlan,
s mert szótlantul terem, a füvet, s a fát.

Az állatot, mert törvényed szerint él,
s mint az ember, testvérbe nem harap;
a szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet, és minden zümmögő bogarat,

Mik a szivárvány száz színét ragyogják,
s hímporuk, pelyhük, tolluk lágy, puha;
szereted a gyermeket, mert arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyan szeretnéd,
Gyönyörködész benne, mind, mind értem ezt!
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy engem miért szeretsz?!

Mikor emberi kapcsolatainkban, magunkban, vagy éppen a hitünkben elbizonytalanodunk, nagyon jó, ha pár napra el tudunk menni valamilyen – aktuális élethelyzetünknek, megoldandó problémáinknak megfelelő lelkigyakorlatra. Úgy gondolom, már többen megtapasztaltuk, mit jelenthet egy-egy ilyen lelki alkalom. Sokan beszámoltak már arról, hogy ennek segítségével életük más irányt vett.

Hogy én most itt állok, az egy ilyen házaspáros hétvégi lelkigyakorlat eredménye. A bennem már jóval korábban, egyre gyakrabban motoszkáló gondolathoz, – hogy a hitemért, hitbéli fejlődésemért valami többet is kéne tenni, mint csak a szentmisére járás, otthoni imádkozgatás, gyónás-áldozás – ez a hétvége adta meg a megerősítést, a döntő lökést, immáron 8 évvel ezelőtt. Azóta havonta találkozunk itt, hogy hitünk dolgairól együtt gondolkodjunk, együtt imádkozzunk. És immár két éve a Mária Rádió hallgatói is kis lelkes csoportunkhoz tartoznak, állandó műsorként jelen vagyunk a tanúságtevők között.

Gyomolai Márton is egy ilyen lelkigyakorlatos élményét írta meg.

Újra küldesz
(*Lelkigyakorlat után*)

Új útra küldesz, Uram, engem,
Testvér szavaktól gazdagabban,
Testvér szívektől melegebben.
Uram, szolgád most csak azt kéri,
Hogy az maradjon benne a régi,
Ami Tőled van, ami égi!
Viharban, csöndben, napsugárban,
A madártrillák himnuszában,
Csikorgó, ordas, rideg télben,
Minden kinyújtott emberkézben:
Add, hogy mindig a kezed lássam!
Segíts hát menni, szólni, tenni,
Roskadva nálad megpihenni.

Te légy indító, friss reményem,
Szeresd velem kicsi népem,
S kiért naponta neved áldom,
Hú társul úgy add drága párom,
Hogy az maradjon bennünk régi,
Ami Tőled van: ami égi!

Jézus örömünk oka. A benne való hűség, feltétlen bizalom, ráhagyatkozás megadja nekünk a teljes békét, a keresztény derűt.

Telihar de Chardin: Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!

Milyen jó, hogy rábízhatjuk
kezünket arra a Kézre,
amely megtörte és életre
keltette a Kenyeret,
amely megáldotta és megsimogatta
a gyermekeket,
s amelyet szegek vertek át.
Ráhagyatkozni arra a Kézre,
amely olyan, mint a miénk,
de amelynek tetszőleges
döntését csupa jóság vezérli,
s folyton csak szorgosabban
köt le minket önmaga számára.
Átadni magunkat annak a puha és
hatalmas erejű Kéznek,
amely lehat a lélek velejéig,
amely formál és teremt,
s amelyen át oly végtelen
szeretet árad.

Elköszönünk a szentségi Jézustól.

Állok, térdre nem hajt a vágy hatalma
Csak fürkészem a nagy Akaratot;
Úgyis addig állok, míg Ő akarja
S ha nem akarja: összeroskadok.

Olyan végtelen áhitat fog el,
Mintha erdőben néznék csillagot,
Ahol az örök, ős csend ünnepel, –
Pedig – csupán egy templomban vagyok.

*Zárt templom, ahol senki sincs,
Jó Uram, itt vagyok megint.
A nap felkelt, máris elbukott,
Kéne a szó! mégis hallgatok.*

*Itt ülünk, négy szemközt vagyunk,
Vétkeimen ketten hallgatunk.
Jó a csend, Uram kérdezed,
A gyertyádat te mért nem égeted?*

*Ha égnél, téged látnának sokan!
Ha fény lennél, Jel segítenél másokat.
Ha égnél, téged látnának sokan!
Ha fény lennél, Jel segítenél másokat.*

*Jó Uram, most már elmegyek,
Lángfiad, ígérem fény leszek.
Ködlakó többé nem vagyok.
Lángomon a fényed átragyog!*

Gaston Courtois: Az öröm tízparancsolata

Minden reggel hűségesen kérd Istentől az örömet!

Mosolyogj és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetben is!

Szívből ismételd: Isten, aki engem szeret, mindig jelen van!

Szüntelenül törekedj arra, hogy csak a jó oldalukat lásd az embereknek!

Könyörtelenül űzd el magadtól a szomorúságot!

Kerüld a panaszkodást és a kritikát, mert ennél semmi sem nyomasztóbb!

Munkádat örömmel és vidáman végezd!

A látogatókat mindig szívesen, jóindulattal fogadd!

A szenvedőket vigasztald, magadról felejtkezz el!

Ha mindenütt az örömet terjeszted, biztos lehetsz benne, hogy magad is rátalálsz!

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2012.02.16 - 23:00

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda